

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. Шумен, 04.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ II, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослав Г. Маринов

Членове: Азадухи Ов. Карагьозян
Теодора Енч. Димитрова

при участието на секретаря Татяна Св. Тодорова
като разгледа докладваното от Теодора Енч. Димитрова Въззивно
гражданско дело № 20213600500515 по описа за 2021 година

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на Н. Н. Ф. от с. Хърсово, обл. Шумен, действащ чрез пълномощника адв. В. К. от ШАК, срещу решение № 260120/17.08.2021 г. по гр.д. № 1178/2020 г. по описа на НПРС, в частта, в която е осъден да заплати на Г.Ш.М. обезщетение за неимуществени вреди в размер над 4 000.00 лева до присъдените 8 000.00 лева, ведно със законната лихва считано от 01.01.2020 г. до окончателното изплащане на сумата.

Жалбоподателят намира решението за неправилно и незаконосъобразно по съображения, подробно изложени в жалбата му, поради което моли въззивният съд да го отмени в обжалваната част и постанови друго, с което да отхвърли иска за неимуществени вреди за сумата над 4 000.00 лева и му присъди направените по делото разноски.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемият Г.Ш.М., действащ чрез пълномощника адв. Н. И. от ШАК е депозирал отговор на жалбата, в който я оспорва като неоснователна и моли за оставянето ѝ без уважение и присъждане на извършените във въззивното производство разноски.

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, редовна и допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следното:

Гр.д. № 1178/2020 г. е образувано по искова молба на въззиваемия срещу жалбоподателя, имаща за предмет иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата

от 12 000.00 лева – обезщетение за причинени неимуществени вреди от непозволено увреждане, резултат от престъпление по чл.129, ал.1 от НК, за което ответникът е бил признат за виновен и наказан, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от датата на увреждането – 01.01.2020 г. до окончателното ѝ плащане, както и сумата от 1 196.56 лева – обезщетение за причинени имуществени вреди от непозволено увреждане, резултат от престъпление по чл.129, ал.1 от НК, за което ответникът е бил признат за виновен и наказан, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от датата на увреждането – 01.01.2020 г. до окончателното ѝ плащане.

В отговора на исковата молба, ответникът е оспорил предявените искове изцяло.

Първоинстанционният съд е приел, че е сезиран с искиви претенции по чл.45 от ЗЗД, като с решението си е осъдил Н. Н. Ф. да заплати на Г.Ш.М. сумата от 8 000 лева, ведно със законната лихва, считано от 01.01.2020 г. до окончателното ѝ плащане, съставляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, вследствие нанесени телесни увреждания на 01.01.2020 г. в с. Хърсово, обл. Шумен, както и сумата от 1 136.91 лева, ведно със законната лихва, считано от 02.11.2020 г. до окончателното ѝ плащане, съставляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, вследствие нанесени телесни увреждания на 01.01.2020 г. в с. Хърсово, обл. Шумен. Със същото решение, съдът е отхвърлил исковата претенция в останалата ѝ част до пълния размер, а именно за сумата 4 000 лева – неимуществени вреди и за сумата от 59.65 лева – имуществени вреди, като неоснователна и недоказана, осъдил е ответника да заплати на ищеца деловодни разноски, в размер на 886.17 лева и държавна такса по сметка на съда върху присъдените на ищеца суми, в размер на 365.48 лева, както и ищеца да заплати на ответника деловодни разноски в размер на 93 лева.

Решението се обжалва от ответника само в частта, в която искът за обезщетение за неимуществени вреди е уважен за сумата над 4 000 лева, ведно със законната лихва считано от 01.01.2020 г. до окончателното изплащане на задължението. В останалата част, решението не е обжалвано и е влязло в законна сила.

При проверка по реда на чл.269 от ГПК, въззивният съд намери, че решението е валидно и допустимо.

По същество, от събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и в съвкупност се установява, че с определение № 34/11.06.2020 г. по НОХД № 168/2020 г. по описа на НПРС е било одобрено споразумение между РП и ответника, по силата на което е било прието за установено от фактическа и правна страна, че Н. Н. Ф. се признава за виновен в това, че на 01.01.2020 г. в с. Хърсово, обл. Шумен е причинил средна телесна повреда на Г.Ш.М., изразяваща се в трайно затруднение на движението на левия горен крайник за срок по-голям от един месец – престъпление по чл.129, ал.1 от НК, за което, на основание чл.129, ал.1, вр. чл.55, ал.1, т.2, б.“б“ от НК му е наложено наказание пробация, с пробационни мерки задължителна регистрация по настоящ адрес и задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от 10 месеца. Споразумението е влязло в сила на 11.06.2020 г..

На основание чл.300 от ГПК, вр. чл.383, ал.1 от НК, визираното споразумение има задължителна за съда и страните сила относно извършеното деяние, неговата противоправност и виновността на дееца, поради което следва да се приеме за безспорно установено, че на 01.01.2020 г. ответникът е причинил виновно на ищеца средна телесна повреда, изразяваща се в трайно затруднение на движението на левия горен крайник за срок по-голям от един месец, което противоправно деяние изпълва елементите от фактическия състав на непозволено увреждане.

От приложените съдебно медицинско удостоверение № 15/24.01.2020 г., 5 бр. амбулаторни листи, медицинско направление и заключенията по допуснатите две СМЕ, възприети като обективно и компетентно дадени и неоспорени от страните, се установява, че при инцидента на 01.01.2020 г. на ищеца са били причинени закрито многофрагментарно счупване на тялото / диафаза / на лъчевата кост на лява предмишница, което е наложило метална остеосинтеза; разкъсно контузни рани в лявата челна област, до линията на окосмяване с подлежащ хематом и в лявата надушна област, двете хирургично обработени; кръвонасядане в областта на лявото подочие и по гърба на лявата ръка в основата на III, IV и V пръст; контузия на лява долночелюстна става. Счупването на тялото на лъчевата кост на лява ръка е причинило на пострадалия трайно затруднение в движението на левия горен крайник за срок повече от 1 месец, а разкъсно контузните рани - временно разстройство на здравето неопасно за живота. Останалите увреждания са причинили болка и страдания. Имобилизацията на счупената лъчева кост на лявата предмишница се налага за срок от 10-12 месеца, като трудоспособността се възстановява, при липса на усложнения, след 3-4 месеца.

От приложените документи се установява, че веднага след инцидента ищецът бил откаран в болница, където била извършена оперативна обработка на разкъсно контузна рана на главата му с размери 4 см.. На следващия ден му била извършена операция, поради констатирано счупване на тялото / диафаза / на лъчевата кост на лявата ръка – закрито, изразяваща се в репозиция и МОС с два титаниеви ендера 2.5 и 2 мм.. Престоят му в болницата продължил от 01.01. до 04.01.2020 г., след което около месец и половина бил с гипс, поставяли му инжекции и приемал лекарства. След свалянето на гипса продължил да изпитва болки в ръката и имал подувания. При извършен му на 29.10.2020 г. преглед били констатирани първично зараснал постоперативен цикатрикс от дорзално на лява предмишница / долна трета /. Спонтанна палпаторна болка в зоната на импланта с лек оток. Ограничена дорзо-флексия на лява гъривнена става. При първичен амбулаторен преглед на 02.11.2020 г. му била поставена диагноза последици от травми в главата, с придружаващо заболяване рецидивиращо депресивно разстройство. При първичен амбулаторен преглед на 03.11.2020 г. му била поставена диагноза персбиопсия, с придружаващо заболяване хиперметропия. При първичен амбулаторен преглед на 09.11.2020 г. му била поставена диагноза разстройство на адаптацията. При преглед на ищеца, извършен на 04.06.2021 г. вещото лице по втората експертиза е установило зараснала оперативна рана 2 см. под дорзалната повърхност, в дисталната част на лява предмишница. В дълбочина на раната се опипва леко уплътнение на меките тъкани, а също дисталната част на ендеровите пирони,

които преминават над костта. Обемът на движение на лява лакетна става е нормален, няма болка при движение. Обемът на движение на лява гривнена става е нормален. Лицето съобщава за болка при максимална дорзифлексия на китката. Тази болка, най – вероятно се дължи на натиска и раздразването на меките тъкани от проминиращите над костта краища на ендеровите пирони. Освидетелстваният има ограничение на про-супинацията на лява предмишница R 90-0-25. Това означава, че ротацията на лява предмишница е от пронация 90 градуса през индиферентно положение до супинация от 25 градуса. Нормалният обем на движение е от индиферентно положение – 90 градуса супинация / външно ротиране на предмишницата / и 90 градуса пронация / вътрешно ротиране на предмишницата /. Няма болки при извършване на про-супинация на предмишницата. Извършените на посочената дата рентгенографии установяват, че счупването на лявата лъчева кост на проксималната част на диафазата е зараснало с много голям, екцесивен калус. Краищата на двата ендерови пирона проминират над костта в дисталната част на лъчевата кост, дорзално. Резултатът от образното изследване е заздравяла фрактура с абнормно развит калус. Артрозни промени на лява лакътна кост. Заключение на експерта е, че към момента ГЮРС. Ш. МЮСТ. не може да си служи в пълна степен с лявата ръка. Налице е ограничение на про-супинацията на лява предмишница. Лява гривнена става има пълен обем на движение. Ищецът съобщава за болка при пълна екстензия на лява гривнена става, но това е субективна информация. Съществува обаче обективна предпоставка, която би могла да обясни болката при пълна екстензия на лява китка и това са проминиращите над костта, в дисталната част на лява лъчева кост, краища на двата ендерови пирона. Те биха могли да предизвикат раздразване и възпаление на меките тъкани при екцесивни движения на лявата китка, а също така и при по-големи натоварвания на лява ръка. Този проблем може да бъде разрешен с екстракция на двата ендерови пирона.

На л.25 от въззивното дело е приложено заверено копие от епикриза от 06.01.2022 г., от която се установява, че на 04.01.2022 г. е била извършена, под пълна венозна упойка, екстракция на двата ендерови пирона, след което ищецът е изписан с подобрение на 06.01.2022 г., с предписание за смяна на поставената стерилна превръзка.

По делото са разпитани свидетелите Л.М.. / съпруга на ищеца /, Б.Ш. / кмет на с. Хърсово и сестра на бащата на ответника /, Н.Ф.. / брат на ответника /, Н.М. / баща на ответника / и И.Ш. от показанията на които се установява, че неправомерното увреждане на ищеца е причинено по време на организиран от кмета на с. Хърсово новогодишен празник, в местния клуб / бивша сладкарница /, в присъствието на много хора, включая жени и деца. Малко след полунощ, бащата на ответника станал причина за скандал, последван от масов бой. Докато ищецът стоял в изправено положение до камината ответникът го съборил на земята, след което започнал да го налага в областта на главата с бутилка, пълна с ракия и със стол, както и да го рита по тялото, като през цялото време ищецът се отбранявал с ръце, но не могъл да се изправи. Удари със стол върху ищеца докато лежал на земята били нанесени и от бащата на ответника. Що се отнася до това дали ищецът е предизвикал с поведението си нападението на ответника, твърденията на първите четирима свидетели – очевидци на

инцидента са противоречиви, като първите двама заявяват, че ищецът по никакъв начин не е провокирал ответника, а другите двама, че ответникът е нападнал ищеца, за да защити баща си, когото Г.М. удрял със стол. В тази връзка, съдът е склонен да кредитира показанията на първата група свидетели, тъй като се подкрепят и от събраните по делото писмени доказателства, докато тези на втората група свидетели не се потвърждават от останалите гласни и писмени доказателства и са вътрешно противоречиви.

От показанията на свид. М. и Ш. се установява, че в резултат на нанесените му от ответника удари, ищецът получил разкъсно – контузни рани по главата и счупване на лявата ръка, което наложило да бъде откаран в болница, където престоял около 4-5 дни и му била извършена операция на ръката. След това, малко повече от месец бил с гипс и един месец му били поставяни инжекции и приемал медикаменти. След свалянето на гипса продължил да изпитва болки в лявата ръка, която се зачервявала и подувала. Получил тремор на ръцете и не бил в състояние да върши тежка физическа работа с тях. След инцидента се оплаквал от световъртеж и нарушения в зрението – замъгляване на образите. Не можел да спи. Станал неспокоен и продължавал да преживява случилото се, тъй като по природа не бил скандална личност и самият той не бил упражнявал никога физическо насилие. Поради оплакванията си, посетил психиатър и невролог, които му предписали лекарства, които продължава да приема.

От приложените по делото трудови договори, длъжностни характеристики, заповеди за прекратяване на трудово правоотношение и разпореждане на НОИ, както и от показанията на разпитаните свидетели се установява, че до 01.01.2020 г. ищецът е работил като личен асистент на майката си. След тази дата трудовото му правоотношение било прекратено, поради изтичане на уговорения срок, като за времето от 14.01.2020 г. до 09.05.2020 г. същият получавал обезщетение за безработица. На 10.06.2020 г. ищецът постъпил на работа в „Автомагистрали Черно море „ АД, на длъжност работник в строителството, като трудовият му договор бил прекратен на 12.08.2020 г., на основание чл.71, ал.1 от КТ, по инициатива на работодателя по време на уговорения в негова полза изпитателен срок. На 23.09.2020 г. ищецът постъпил на работа при ЗП „ И.Б.Ш. „, на длъжност работник полевъден, с месторабота на всички обекти на фирмата. На последните си две местоработи ищецът е извършвал тежък физически труд, но изпитвал затруднения при справяне с изпълнение на трудовите си задължения.

Въз основа на така възприетите факти, съдът достига до следните правни изводи:

Съгласно установения в чл.45, ал.1 от ЗЗД общ принцип, всеки дължи да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Непозволеното увреждане, предмет на разпоредбата на чл.45 от ЗЗД е сложен фактически състав, който изисква кумулативно наличие на няколко юридически факта – деяние / действие или бездействие /, деянието да е противоправно и да е извършено виновно от дееца, в резултат от деянието да е настъпила конкретна вреда и между деянието и вредата да е налице причинно следствена връзка. Визираните предпоставки следва да бъдат доказани от ищеца по иск за незаконоуспорено увреждане при условията на пълно и главно доказване. До доказване на противното, законът

презюмира единствено вината на дееца.

В чл.51, ал.2 от ЗЗД е посочено, че обезщетение при непозволено увреждане се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от същото.

В конкретния случай се установи по категоричен начин, че на 01.01.2020 г. ответникът виновно е причинил на ищеца, без да е бил провокиран от негова страна, средна телесна повреда изразяваща се в многофрагментарно счупване на тялото / диафаза / на лъчевата кост на лявата ръка – закрито, както и разкъсно контузни рани в лявата челна област, до линията на окосмяване с подлежащ хематом и в лявата надушна област, кръвонасядане в областта на лявото подочие и по гърба на лявата ръка в основата на III, IV и V пръст и контузия на лява долночелюстна става. Счупването на тялото на лъчевата кост на лява ръка е причинило на пострадалия трайно затруднение в движението на левия горен крайник за срок повече от 1 месец, а разкъсно контузните рани - временно разстройство на здравето неопасно за живота. Останалите увреждания са причинили болка и страдания. Поради счупването на тялото / диафаза / на лъчевата кост на лявата ръка, на 04.01.2020 г. ищецът е претърпял операция, при която са му били поставени 2 бр. ендерови пирони и гипс. Гипсът е бил отстранен след малко повече от месец, през който период пострадалият е бил в пълна невъзможност да си служи с крайника. Ендеровите пирони са били отстранени оперативна на 04.01.2022 г.. Непосредствено след сваляне на гипса ищецът е получил зачервявания и подувания на лявата ръка, съпроводени с болки, което наложило допълнително лечение. От месец юни 2020 г. ищецът започнал да осъществява трудова дейност, свързана с тежък физически труд, но изпитвал затруднения. При преглед на същия на 04.06.2021 г. вещото лице е констатирано, че не може да си служи в пълна степен с лявата ръка. Налице е ограничение на про-супинацията на лява предмишница. Лява гривнена става има пълен обем на движение. Съобщава за болка при пълна екстензия на лява гривнена става, която би могла да е и следствие от раздразване и възпаление, причинени от проминаващите над костта, в дисталната част на лява лъчева кост, краища на двата ендерови пирона.

Освен посочените увреждания, след инцидента ищецът е получил тремор на ръцете, нарушения на съня и зрението и разстройство на адаптацията, от които не се е оплаквал преди това и, по отношение на които не се установява друга причина за възникването им, освен получените, вследствие на непозволеното увреждане физически и психични травми.

Позовавайки се на изложеното, настоящата инстанция заключава, че са налице обективните и субективни елементи от фактическия състав на чл.45 от ЗЗД, предполагащи ангажиране отговорността на жалбоподателя за репарирание причинените на въззиваемия неимуществени вреди, причинени му като пряка и непосредствена последица от увреждането.

Що се касае до спорния въпрос, касаещ размера на конкретно дължимото обезщетение, правилото на чл.52 от ЗЗД е, че то се определя по справедливост. Според трайната и непротиворечива съдебна практика, справедливостта, като критерии за определяне паричния еквивалент на неимуществените вреди от непозволено увреждане не е абстрактно понятие, а се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят

обективни характеристики – характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителност и степен на интензитет, възраст на увреждения. Като база за определяне паричния еквивалент на обезщетението следва да служи още икономическият растеж, стандартът на живот и средностатистическите показатели за доходите и покупателните възможности в страната към датата на увреждането, без размерът му да бъде източник за обогатяване на пострадалия.

Предвид горното и като съобрази вида и естеството на причинените на въззиваемия физически и психични страдания и степента на претърпените вследствие на тях болки и дискомфорт, включая от наложилите се две оперативни интервенции; че конкретното непозволеното увреждане засяга пряко и по недопустим начин физическата неприкосновеност на здрав и социално активен мъж, който поради него е бил лишен от пълноценен начин на живот за срок по-дълъг от шест месеца; че пострадалият не е провокирал нападателя със съответно на нападението поведение; че увреждането е станало по време, при повод и в среда, в която уврежденият не е имал причина да се чувства заплашен преди нападението; както и икономическото състояние в страната към датата на увреждането, настоящата инстанция намира, че справедливото обезщетение, което жалбоподателят дължи на въззиваемия за причинените му неимуществени вреди следва да бъде определено в размер на 8 000 лева, за която сума предявеният иск се явява основателен и доказан и следва да се уважи.

На основание чл.84, ал.3 от ЗЗД, върху сумата се дължи и лихва за забава, считано от датата на непозволено увреждане до окончателното изплащане на присъденото обезщетение.

В съответствие с изложените фактически и правни изводи, настоящата инстанция достига до извод, че в обжалваната му част първоинстанционното решение е правилно и следва да се потвърди.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК жалбоподателят следва да заплати на въззиваемия деловодни разноски във въззивното производство в размер на 400.00 лева – платен адвокатски хонорар.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260120/17.08.2021 г. по гр.д. № 1178/2020 г. по описа на Районен съд – Нови пазар в ЧАСТТА в която Н. Н. Ф., ЕГН *****, от с. Хърсово, обл. Шумен, ул. № 7 е осъден да заплати на Г.Ш.М., ЕГН *****, от с. Хърсово, обл. Шумен, ул. Рила № 1 сумата над 4 000.00 лева до разликата от 8 000.00 лева – обезщетение за неимуществени вреди вследствие, нанесени на 01.01.2020 г. в с. Хърсово, обл. Шумен увреждания, ведно със законната лихва за забава върху сумата, считано от 01.01.2020 г. до окончателното й плащане.

В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА Н. Н. Ф., ЕГН *****, от с. Хърсово, обл. Шумен, ул. № 7 да заплати на Г.Ш.М., ЕГН *****, от с. Хърсово, обл. Шумен, ул. Рила № 1 деловодни разноси във въззивното производство в размер на 400.00 лева – платен адвокатски хонорар.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____